

og det har heller aldrig nogen Sinde været Meningen, for jeg ved ikke, hvor man her i Landet skulde finde et større Antal Folk, som kunde stænke hele deres Tid paa dette Arbejde alene. Saa kommer dertil, hvad der jo vel ogsaa er bekendt for flere af de ærede Medlemmer her i Salen, at Kommissionen har været særdeles uheldig ved Medlemmers Sygdom og Død. Det vil være bekendt, at et af Proceskommissionens Medlemmer, paa hvem vistnok mange af de ældre Medlemmer her i Salen ville have lært at sætte megen Pris paa Grund af hans Skarpsindighed og Intelligens, Højesteretsassessor Rimestad, er død for et Aarstid siden. Et andet af Kommissionens Medlemmer, som navnlig skulde hde Kommissionen det særdeles værdifulde Arbejde, hvortil han havde forberedt sig i lang Tid, nemlig at paatage sig Redaktionen af Vindringsforslagene og den yderligere Bearbejdelse af Civilprocesforlaget, Professor Deunger, er desværre bleven angrebet af en Sygdom, som i høj Grad har, om end ikke helt ophævet saa dog formindstet hans Arbejdskraft, saaledes at han i lang Tid ikke har set sig i Stand til at udrette noget for Opgaben. Han har selv ofte ønsket at trække sig tilbage fra dette Arbejde, ikke just fra Kommissionen — thi den Hjælp, han yder, er han villig til fremdeles at hde — men han har fremsat det Ønske at blive befriet for det nævnte Arbejde, saaledes at det kunde overtages af en anden, og dette er nu ogsaa endelig slet. Men naar man har tøvet med dette, er det naturlig begrundet dels deri, at man har haabet, at Manden skulde komme sig, saaledes at han kunde være i Stand til at genoptage sit Arbejde, dels deri, at saa længe dette Haab bevaredes, vilde der alligevel ikke vindes meget ved at gaa til en anden, da det alligevel vilde tage betydelig Tid, inden en anden kunde sætte sig ind i det, og dels endelig at det slet ikke er let at finde nogen, der er egnet dertil. Men til Trods for alt dette, er det alligevel et meget betydeligt Arbejde, som allerede nu er udført af Proceskommissionen, saavidt mig bekendt. Jeg kan naturligvis ikke give Oplysning om de nærmere daglige Forhold, vedrørende Kommissionens Arbejder; det vil jo Kommissionens Formand, som er Medlem af dette Ting, nærmest kunde give, ifald man anser det for nødvendigt og hensigtsmæssigt at trænge dybere ind i denne Sag; men det er mig bekendt, at der allerede er tilvejebragt et meget betydeligt Arbejde. Der arbejdes nu paa den tredje Behandling af Straffeprocessen, og til Civilprocessen har Professor Deunger tilvejebragt et meget betydeligt Materiale, redi-

geret Vindringsforslag til de vigtigste Partier deraf, saaledes at det Arbejde, der i den Henseende staar tilbage, ikke er saa overordentlig stort. Kommissionen skal, efter hvad jeg har erfaret, have arbejdet saaledes, at der skal være afholdt over 100 Møder, for Storstedelen paa 3 Timer hvert eller længere, saa at man allerede deraf vil kunne indse, at der er udrettet en hel Del. Den Tid, Kommissionsarbejderne have været, er for Resten heller ikke saa lang, som den ærede Taler sagde; thi vel er det saa, at det var i November 1891, at Resolutionen blev vedtaget her i Folketinget, men Kommissionen kunde jo dog ikke nedlægges og træde i Kraft, førend efter at der ved Finansloven var blevet bevilget de nødvendige Penge — den koster jo altid nogle — til Trykning og Sigt. Dernæst kunde der heller ikke tages væsentlig fat, førend den Rejse var fuldendt, som et Par af Medlemmerne foretog for at gøre sig noget bekendte med Forholdene i andre Lande, navnlig Tyskland og Norge, med Hensyn til vigtige Dele af Arbejdet, baade i den kriminelle og civile Proces. Kommissionen har derfor i Virkeligheden ikke arbejdet saa længe, som den ærede Taler sagde.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, om der kunde være Anledning til at dele Opgaven ved først at fremme Kriminalprocessen og saa lade det staa hen med Civilprocessen, vil jeg dertil svare, at det vilde jeg anse for meget utilraadeligt. Efter min Formening trænger Civilprocessen fuldt saa meget til en Reform som Kriminalprocessen, og navnlig lider jo Civilprocessen af Langsomhed og Sendrægtighed i meget højere Grad end Kriminalprocessen. Med Hensyn til Hurtighed vil Kriminalprocessen jo næppe vinde noget ved det ny Forslag — i adskillige Tilfælde ville Sagerne komme til at gaa langsommere, end de gaa nu — men hvad Civilprocessen angaar, skulde der vindes det, at de almindelige Sager — der vil jo altid være indviklede og vidtløftige Sager, som maa være længe — at altsaa de almindelige Sager, som ikke frembyde nogen særlig Vanskelighed, kunne tilendebringes med meget større Hurtighed, end det nu er Tilfældet. Dersom man vilde vælge den Vej at forsøge paa at fremme Straffeprocessen alene og lade det staa hen med Civilprocessen, er jeg desuden bange for, at Følgen deraf vilde blive, at man ikke i en lang Arrække vilde kunne vente noget gjort ved Civilprocessen, hvilket jeg vilde anse for meget uheldigt. Dertil kommer, at det heller ikke vilde være saa hurtigt gjort saaledes at fremme Straffeprocessen alene, thi det kan man jo ikke gøre, blot fordi Straffeproc-